

Verslag Overwintering 2014 – 2015 deel 3

Bij het ontwaken in Moraira ontdekten we een papier achter de wissers. Van de politie....Benieuwd!!! In 4 talen, behalve Nederlands, werd duidelijk gemaakt dat we er niet mochten staan en of we, *BITTE, PLEASE, S.V.P, POR VAVOR*, wilden opzouten. Gelukkig geen Nederlandse politie, anders zou er al een boete-prent opgehangen hebben. Geen probleem, want we zouden deze dag doorreizen naar **Calpe**. Daar aangekomen eerst weer even provianderen bij de ALDI om daarna een kijkje te nemen op de officiële camperplaats en..... daar stond de camper van Moni en Marc. De camperplaats was zo'n typisch hutje-mutje-gedoe en dat voor € 12,=. Dat sprak ons niet aan en dus zochten we het plaatsje op waar we Moni en Marc voor het eerst ontmoetten, januari 2014. Omdat zij zeker tot 15,00 uur op het winterwerkplek waren gingen we maar aan de wandel. Calpe is zo'n typische massa-toeristenplaats, leuk om eens door te flaneren maar deze keer hadden we hogere ambities.

Boven Calpe uit torent de **Peñon de Ifach**, een opvallende rotspiek. Deze keer wilde we hem echt beklimmen. Dat we niet tot de top gekomen zijn, jammer dan. We kwamen tot aan een glibberig tunneltje en toen vonden we het welletjes. Het was een erg mooie wandeling met prachtig uitzicht over de wijde omgeving.

De mensen op de stranden werden tot mieren en auto's werden micro-Dinkytoys.....

Het was, vermoedelijk vanwege het prachtige weer en de Kerstvakantie, opvallend druk. We hoorden Spaans, Frans, Duits, Nederlands, Engels, Italiaans en nog wat niet nader herkende talen om ons heen. Het blijft een merkwaardige ervaring om op de dag van Kerstavond bij ruim 22 graden te genieten van veel kleurige bloemen.

Na ruim twee-en-een-half uur wandelen en klimmen werd het tijd voor de koffie en zochten we de camper weer op.

Oh ja, deze reis reden we niet door de Camarque in Frankrijk maar kregen toch een groep flamingo's te zien.

Kerstavond waren we uitgenodigd bij Moni en Marc. Moni had een eenvoudig maar lekker Kerstmaal bereid en dat, gecombineerd met een lekker rood wijntje, was goed voor toch een beetje kerstsfeer. In het straatbeeld was nauwelijks iets kerstsfeer-achtigs te ontdekken, daar waar enige versieringen waren woonden of werkten vermoedelijk 'geemigreerde' Duitsers, Engelsen of Nederlanders.....

Eerste Kerstdag. Uit een soort nieuwsgierigheid besloten we naar de werkplek van Moni en Marc te wandelen. Zij werken de hele winter in een hondenasiel dat beheerd wordt door een van oorsprong Duitse dame, Eleonora, die haar riante villa heeft omgebouwd tot een hondenasiel. Dit doet ze in samenwerking met het Duitse Tierschutzverband en..... Zeker geen overbodig werk! Honden worden in Spanje maar al te makkelijk gedumpt en zo gedwongen tot een zwervhondenbestaan. Toch indrukwekkend hoe Eleonora en ook Moni en Marc met dit werk begaan zijn.

Na dit korte bezoekje wandelden we verder over een mooi aangelegd en goed verzorgd wandelpad, de Parada. Bergje-op-bergje-af, trappetjes-op-trappetjes af. Een goede kuitenbijter maar, nogmaals, erg mooi. Ons keerpunt lag iets voorbij Benissa en bij terugkeer in de camper hadden we er naar schatting toch weer zo'n 8 a 10 kilometer opzitten.

Tijd voor een welverdiende brunch: Er werden eieren in de pan geslagen en smullen maar! 'sAvonds waren we ugenodigd bij Moni en Marc. Op het menu: Reibekuchen ala Moni. Lekker! Het was erg prettig om bij hen ook Eleonora van het dierenasiel te ontmoeten. Een aangename kennismaking. We hebben uiteraard ons diepe respect voor haar inzet voor de honden getoond. Tussenbei wensten we ook Petra en haar campergenote gelukkig Kerstfeest, zij waren praktisch burens van Moni en Marc.

We kenden hen omdat ze bij ons thuis de Spaanse gasfles zijn komen ophalen (wij hadden deze niet meer nodig met onze LPG-fles) en we sinds die tijd contact hielden via Facebook. Wat een toeval dat je elkaar in Calpe weer ontmoet!

Na deze leuke twee dagen in het naar onze smaak iets te toeristisch Calpe werd Santa Pola in de navy gezet als volgende etappeplaats.

Na alweer een uitstekende nachtrust werd, na nog een bezoek aan de Aldi, Calpe verlaten en tuffelde we verder zuidwaarts. In het beoogde Santa Pola, een leuke stad, zagen we veel camperverbod-borden en een lange maar ook leuke wandeling, -de camper stond op een erg schuine parkeerplaats-, leverde geen resultaat op voor een aantrekkelijke standplaats. Geen nood, hier wen je aan! Dan maar door naar een plek waar we al twee keer eerder waren: In **Torreleamar, tussen Guardamar de Segura en Torrvieja**. Hier stonden we weer op een soort pier met rondom de kabbelende zee. De wagen stond nog maar net stil of Els zat lekker buiten in het zonnetje te lezen.

Fred, toch wel een beetje computerverslaafd, deed daar zijn routineklusjes zoals Facebook en het het kasboek bijhouden en nog snel wat foto's schieten voordat de camera-accu opgeladen werd. Dan nog even het wereldnieuws bekijken en email doornemen om daarna aan dit epistel te werken. Rond 17.00 uur klauterde Els toch ook naar binnen omdat het, zoals gewend, vrij snel afkoelde. Okee, we hadden dan met ruim 100 km dagafstand het dubbele van het beoogde gereden maar 'ons' plekje bleek het alweer dik waard!

Met een diepe en verkwikkende slaap maakten we de overstap naar de **zaterdag**. Alweer deed de zon haar uiterste best en dat betekende dat we al vrij vroeg weer aan de wandel waren. Eerst even verkennen of er een sani-punt was voor als we verder zouden reizen. Een gesprekje met twee Nederlandse mensen die, net als Fred's zus en zwager, naar het Duitse Emsland gemigreerd zijn, leerde ons dat die vlakbij te vinden was. Een geruststelling.

Via de boulevard, grotendeels met plankiers aangelegd, het gezellige plein en een mooi duinpark wandelden we naar **Torre Vieja-stad** en keerden via het strand weer terug.

Els ging weer lekker in het zonnetje zitten lezen en werd daarbij in de gaten gehouden door buurman aalscholver.

Fred deed wat kleine klusjes en keutelde wat met de laptop en, om de Spaanse cultuur vooral niet te schenden: Een siësta.

De planning was om de volgende dag weer een stuk verder te trekken. Of dat zou gebeuren? Dat was nog afwachten want je weet het bij ons maar nooit.....!

(We hoorden af en toe een soort metalen gemopper, heel zachtjes....

Dat bleken de fietsen te zijn, die vonden dat ze al te lang in-actief waren)

Zondagmorgen: Topoverleg met co-piloot Els. We besloten nog maar 'n dag te blijven om het in het achterland liggend natuurgebied te bewandelen. Daar bleek ook een typisch Spaanse begraafplaats te zijn. Hoewel: Hier wordt niet begraven maar bijgezet in wanden, zowel kisten als urnen. Interessant om eens te bekijken. In het natuurgebied waren verschillende vogelobservatieposten maar er viel maar heel weinig te observeren. We vonden wel de plek waar we de volgende dag water konden bijvullen.

In de namiddag ging op 'ons' plekje op de pier de wind nogal dollen met de camper.

Daarom zijn we toch maar verkast naar een nabijgelegen, meer beschutte plaats waar al enkele campers stonden. Nog een voordeel: Vlakbij was een sani-put zodat we de volgende dag weer leeg en vol verder konden. We kregen nog foto's en een verslag van de kinderen die hun eerste sneeuwman hadden gebouwd en een tocht met de slee. Hiervoor reden ze naar de Duitse Eifel. Kleinzoon Kai ook weer tevreden!

We konden nog net de bibs van een eekhoorn op de foto krijgen.....

In de namiddag kwam de wind opzetten waardoor buiten-lezende Els licht gezandstraald werd. Ook de camper danste de samba, vandaar dat we maar verkasten naar een plekje vlakbij, meer beschermt tegen de wind. Hier stonden nog een paar campers.

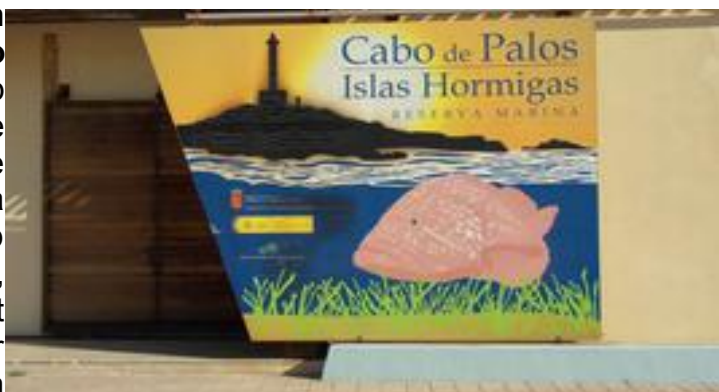
Hier brachten we de avond en nacht door.

De volgende dag wilden we naar een voor ons bekend plekje, zo'n 80 km verder.

De gehoopte sani-beurt moesten we helaas uitstellen

want de beoogde put was met geen mogelijkheid open te krijgen. Het vers-water-gebeuren ging uitstekend, het tappunt bij de begraafplaats in het natuurgebied.

Maandag dus afscheid van ons plekje en, via een Carrefour om diesel te kopen, opweg naar **Cabo de Palos** in regio **Cartagena**. We besloten om op een ander plekje te gaan staan dan de vorige keer. Geen probleem, er was plaats genoeg. De wind was wel met ons meegereisd. Met kracht 4 a 5 deed ze haar best! Dit gaf een mooi gezicht op de ontstuimige golven. We lunchten met kerststol, met dank aan Moni. Na deze versterking werd het een echte uitwaaiwandeling. En het was weer genieten van het mooie stadje. Rond de haven

die in de luwte lag was het aangenaam warm. Ook genoten we van het zicht op de bizar-grillige en veelkleurige, steile kust. In de namiddag deden we nog het hier bijna verplicht nummer: De wandeling naar de voet van de op een rots gelegen vuurtoren.

